KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.7.2025 r.
COM(2025) 408 final

ANNEX

ZAŁĄCZNIK

do

zalecenia dotyczącego DECYZJI RADY

upoważniającej do podjęcia rokowań między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie wspólnego obszaru sanitarnego i fitosanitarnego między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem w odniesieniu do Wielkiej Brytanii oraz w celu powiązania systemów handlu emisjami gazów cieplarnianych Zjednoczonego Królestwa i Unii

ZAŁĄCZNIK

POSTANOWIENIA INSTYTUCJONALNE ISTOTNE DLA OBU UMÓW

1. Wdrożenie przewidywanych umów powinno podlegać mechanizmom wspólnego zarządzania. Mechanizmy te powinny odgrywać odpowiednią rolę w procedurach zapewniających włączenie zmieniających się przepisów Unii – w drodze dynamicznego dostosowywania – do porządku prawnego Zjednoczonego Królestwa. Komisja powinna zapewnić uwzględnienie postanowień dotyczących jednostronnego rozwiązania umów.

Zasady ogólne

2. Wspólne postanowienia instytucjonalne powinny mieć na celu zapewnienie, aby reguły mające zastosowanie w stosunkach ze Zjednoczonym Królestwem w dziedzinach objętych umowami były – w stosownych przypadkach – zawsze takie same jak przepisy stosowane na rynku wewnętrznym Unii oraz aby ich interpretacja i sposób stosowania nie różniły się.

3. Biorąc pod uwagę przywołany cel, postanowienia instytucjonalne powinny odzwierciedlać następujące istotne zasady i zawierać następujące elementy:

Dynamiczne dostosowywanie

4. Wspólne postanowienia instytucjonalne powinny zapewniać, aby Zjednoczone Królestwo stale stosowało – w sposób dynamiczny – cały unijny dorobek prawny, który jest istotny do celów poszczególnych umów. Ten unijny dorobek prawny powinien zostać wymieniony w umowach w brzmieniu obowiązującym w momencie ich podpisania. Kolejne odpowiednie akty prawne Unii powinny zostać włączone do odpowiedniej umowy za pomocą właściwych mechanizmów. Włączenie nowych odpowiednich aktów prawa Unii do odpowiedniej umowy powinno zostać dokonane przez wspólny komitet jak najszybciej po ich przyjęciu, a w miarę możliwości w określonym terminie, i stanowić zobowiązanie dla Stron. Jeżeli termin nie zostanie dotrzymany, Strony powinny mieć możliwość przedłożenia sprawy do rozstrzygnięcia sporu.

5. Zasada dynamicznego dostosowywania powinna zapewnić jednoczesne stosowanie identycznych reguł objętych zakresem umowy. Ponadto w umowie w sprawie wspólnego obszaru sanitarnego i fitosanitarnego należy przewidzieć, że niektóre przepisy prawa Unii, w tym środki nadzwyczajne oraz środki mające zastosowanie do wprowadzania do Unii zwierząt, roślin i towarów z państw trzecich, mają natychmiastowe zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do Wielkiej Brytanii.

6. Umowa w sprawie wspólnego obszaru sanitarnego i fitosanitarnego powinna zapewniać Zjednoczonemu Królestwu takie same możliwości podejmowania ukierunkowanych działań w celu ochrony jego bezpieczeństwa biologicznego i zdrowia publicznego, jak te oferowane państwom członkowskim na mocy prawa Unii. Ponadto umowa może zawierać krótką listę ograniczonych wyjątków od zasad dynamicznego dostosowywania i jednoczesnego stosowania. Wyjątek można uzgodnić tylko wtedy, gdy: (i) nie prowadzi do stosowania w Zjednoczonym Królestwie niższych norm w odniesieniu do Wielkiej Brytanii w porównaniu z normami określonymi w odpowiednich przepisach Unii; (ii) nie można powoływać

się na niego w celu ograniczenia wprowadzania na terytorium Zjednoczonego Królestwa zwierząt, roślin i towarów pochodzących z Unii i zgodnych z prawem Unii, ani w celu wywarcia jakiegokolwiek innego niekorzystnego wpływu na takie wprowadzanie; (iii) przestrzegana jest zasada, zgodnie z którą do Unii można wprowadzać wyłącznie zwierzęta, rośliny i towary zgodne z prawem Unii.

Kształtowanie decyzji

7. Żadna z umów nie powinna uprawniać Zjednoczonego Królestwa do udziału w procesie decyzyjnym Unii. Zjednoczone Królestwo należy jednak zaangażować na jego wczesnym etapie, aby mogło wnieść wkład – odpowiedni dla państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej – w proces decyzyjny dotyczący aktów prawnych Unii Europejskiej w dziedzinach objętych obowiązkiem dynamicznego dostosowywania i jednoczesnego stosowania. Komisja Europejska powinna konsultować się ze Zjednoczonym Królestwem na wczesnym etapie kształtowania polityki. Prawa te nie obejmowałyby udziału w pracach Rady ani jej organów przygotowawczych.

Jednolita interpretacja i jednolite stosowanie unijnego dorobku prawnego

8. Postanowienia instytucjonalne powinny nakładać obowiązek interpretowania i stosowania prawa Unii w stosunkach między Stronami w taki sam sposób, w jaki jest ono interpretowane i stosowane w Unii. W tym celu konieczne jest, aby akty Unii, o których mowa w umowach, oraz – w zakresie, w jakim ich stosowanie wiąże się z pojęciami prawa Unii – postanowienia tych umów były interpretowane i stosowane zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zarówno przed podpisaniem odpowiedniej umowy, jak i po jej podpisaniu.

Rozstrzyganie sporów

9. Postanowienia instytucjonalne powinny zapewniać, co następuje: jeżeli w ramach wspólnego komitetu nie uda się znaleźć polubownego rozwiązania, strony mogą zgłaszać spory dotyczące wykładni lub stosowania umów do rozstrzygnięcia w ramach mechanizmu rozstrzygania sporów opartego na mechanizmie ustanowionym w umowie o handlu i współpracy. Mechanizm rozstrzygania sporów powinien gwarantować wyłączność kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do dokonywania wykładni prawa Unii. W tym celu trybunał arbitrażowy powinien być zobowiązany do kierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wszystkich kwestii dotyczących prawa Unii (w tym pojęć lub przepisów prawa Unii) w celu wydania orzeczenia, które powinno być wiążące dla trybunału arbitrażowego.

Odpowiednie środki służące ochronie interesów Unii i powiązania między umowami

10. Skuteczny system odpowiednich środków powinien gwarantować integralność rynku wewnętrznego w przypadku niezastosowania się do orzeczenia trybunału arbitrażowego. W szczególności: procedura, którą należy wdrożyć w przypadku niezastosowania się do decyzji trybunału arbitrażowego, powinna przewidywać możliwość wprowadzenia odpowiednich środków w celu ochrony interesów Unii, w tym w samej przedmiotowej umowie lub w innej umowie obowiązującej między stronami.

Spójność z umową o handlu i współpracy

11. Bez uszczerbku dla ust. 1–10 umowy powinny opierać się na ramach instytucjonalnych określonych w umowie o handlu i współpracy, w szczególności w odniesieniu do roli Rady Partnerstwa.

12. Umowy te powinny zawierać postanowienia zapewniające możliwość retorsji krzyżowych między nowymi umowami a obszarami objętymi umową o handlu i współpracy, jak przewidziano w umowie o handlu i współpracy.

13. Umowy powinny zapewniać stosowanie klauzuli dotyczącej środków ochronnych zawartej w umowie o handlu i współpracy (art. 773 umowy o handlu i współpracy).

14. Postanowienia umowy o handlu i współpracy w odniesieniu do elementów istotnych (art. 771 i 772 umowy o handlu i współpracy) powinny mieć zastosowanie do nowych umów.

15. Należy odstąpić od stosowania postanowień umowy o handlu i współpracy, które są sprzeczne z nowymi umowami.

UMOWA W SPRAWIE WSPÓLNEGO OBSZARU SANITARNEGO I FITOSANITARNEGO

Terytorialny zakres stosowania

16. Umowa powinna mieć zastosowanie, w odniesieniu do Unii, do terytoriów i na terytoriach, na których mają zastosowanie Traktaty, i na warunkach w nich określonych oraz, w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do Wielkiej Brytanii[1].

Zakres przedmiotowy

17. Porozumienie SPS mogłoby obejmować przepisy sanitarne, fitosanitarne, dotyczące bezpieczeństwa żywności i ogólne przepisy dotyczące ochrony konsumentów mające zastosowanie do produkcji, dystrybucji i konsumpcji produktów rolno-spożywczych, przepisy dotyczące żywych zwierząt i pestycydów, przepisy dotyczące produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych, a także normy handlowe mające zastosowanie do niektórych sektorów lub produktów. Wszystkie te obszary powinny zostać uwzględnione w całości, w tym egzekwowanie wymogów prawnych oraz przepisów dotyczących certyfikacji i kontroli urzędowych.

Kontrole i weryfikacje

18. W ramach opisanej powyżej zasady dynamicznego dostosowywania należy zapewnić w umowie, aby Zjednoczone Królestwo dynamicznie dostosowywało się, w odniesieniu do Wielkiej Brytanii, do odpowiednich przepisów, w tym przepisów dotyczących kontroli i weryfikacji mających zastosowanie do handlu wewnątrzunijnego.

19. W związku z tym umowa zapewniłaby również, aby reguły mające zastosowanie do wprowadzania do Zjednoczonego Królestwa z państw trzecich zwierząt, roślin i tych towarów, które podlegają przepisom, do których Zjednoczone Królestwo dostosowywałoby się dynamicznie w kontekście umowy, były takie same jak

[1] Na mocy ram windsorskich prawo Unii w dziedzinie środków sanitarnych i fitosanitarnych ma automatycznie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do Irlandii Północnej. Handel między Unią a Irlandią Północną, a także przemieszczenia między Wielką Brytanią a Irlandią Północną są regulowane ramami windsorskimi.

przepisy przewidziane w odpowiednim prawie Unii dotyczącym wprowadzania zwierząt, roślin i towarów do Unii z państw trzecich.

Pozostałe aspekty

20. Umowa powinna pozostawać bez uszczerbku dla:

– reguł pochodzenia mających zastosowanie do handlu towarami między Unią a Zjednoczonym Królestwem, określonych w umowie o handlu i współpracy;

– unijnych przepisów celnych.

21. Niezależnie od przebiegu i wyniku negocjacji ramy windsorskie będą dalej przewidywać, że przepisy Unii dotyczące środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz inne odpowiednie przepisy Unii mają zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do Irlandii Północnej.

UMOWA W SPRAWIE POWIĄZANIA SYSTEMÓW HANDLU EMISJAMI GAZÓW CIEPLARNIANYCH ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA I UNII

Zakres terytorialny i przedmiotowy

22. Umowa w sprawie powiązania systemów handlu emisjami gazów cieplarnianych Zjednoczonego Królestwa i Unii powinna mieć zastosowanie – w przypadku Unii – do terytoriów, na których mają zastosowanie Traktaty, i na warunkach w nich określonych, a w przypadku Zjednoczonego Królestwa – w odniesieniu do Wielkiej Brytanii. Umowa powinna mieć również zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do Irlandii Północnej, z wyjątkiem hurtowych rynków energii elektrycznej, do których nadal będą miały zastosowanie ustalenia określone w art. 9 ram windsorskich i w załączniku 4 do tych ram. Umowa powinna zapewnić, aby Zjednoczone Królestwo stosowało taki sam zakres terytorialny handlu emisjami jak Unia w odniesieniu do transportu lotniczego i morskiego.

23. Porozumienie powinno obejmować wszystkie aspekty powiązania między systemami handlu emisjami, takimi jak systemy objęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii i prawodawstwa pochodnego.

24. W szczególności należy jasno określić sektory objęte zakresem umowy. Zakres powinien obejmować między innymi sektory wytwarzania energii elektrycznej, przemysłowej produkcji ciepła (z wyłączeniem indywidualnego ogrzewania domów), przemysłu, krajowego i międzynarodowego transportu morskiego oraz lotnictwa krajowego i międzynarodowego. W ramach tego zakresu w umowie należy zapewnić dynamiczne dostosowywanie się Zjednoczonego Królestwa do odpowiednich przepisów Unii Europejskiej, aby uniknąć ryzyka ucieczki emisji i zakłóceń konkurencji. W umowie należy przewidzieć procedurę dalszego rozszerzania wykazu sektorów, które mają zostać objęte umową w sprawie powiązania.

25. W umowie należy również zapewnić dynamiczne dostosowywanie się Zjednoczonego Królestwa do przepisów unijnych finansowych ram regulacyjnych i nadzorczych mających zastosowanie do handlu uprawnieniami w ramach EU ETS i związanymi z nimi instrumentami pochodnymi.

Poziom ambicji

26. W umowie należy uwzględnić wymóg, aby pułap i ścieżka redukcji Zjednoczonego Królestwa były co najmniej tak ambitne jak pułap i ścieżka redukcji stosowane przez Unię.

27. Umowa nie powinna ograniczać możliwości dążenia przez Unię i Zjednoczone Królestwo do ambitniejszych celów środowiskowych, zgodnie z ich zobowiązaniami międzynarodowymi.

Uznawanie uprawnień

28. Umowa powinna obejmować obowiązek uznawania uprawnień do emisji istniejących w ramach systemu handlu emisjami jednej ze stron w systemie handlu emisjami drugiej strony.

Mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2

29. Umowa powinna stworzyć warunki umożliwiające objęcie towarów pochodzących z Unii i ze Zjednoczonego Królestwa wzajemnymi zwolnieniami w ramach mechanizmów dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 w Unii i w Zjednoczonym Królestwie, z zastrzeżeniem zgodności z właściwymi przepisami prawodawstwa Unii i Zjednoczonego Królestwa.

Pozostałe aspekty

30. Umowa powinna zapewniać, aby obrót uprawnieniami i ich instrumentami pochodnymi na rynkach pierwotnych i wtórnych odbywał się zgodnie z tymi samymi regułami, które mają zastosowanie w Unii, w tym z odpowiednimi przepisami dotyczącymi sektora finansowego.

31. Umowa powinna chronić integralność rynków uprawnień do emisji w Unii.

32. Umowa powinna zawierać odpowiednie postanowienia dotyczące podjęcia przez Unię rokowań w celu powiązania unijnego systemu handlu emisjami z systemami handlu emisjami innych państw trzecich.

33. Umowa powinna zawierać odpowiednie postanowienia przejściowe dotyczące uprawnień znajdujących się w obiegu na wypadek rozwiązania umowy.

WKŁAD FINANSOWY

34. Zjednoczone Królestwo powinno ponieść odpowiednie koszty uczestnictwa we wspólnym obszarze sanitarnym i fitosanitarnym oraz wdrożenia umowy w sprawie powiązania systemów handlu emisjami gazów cieplarnianych Zjednoczonego Królestwa i Unii.

35. Zjednoczone Królestwo powinno wnosić wkład finansowy na pokrycie odpowiednich kosztów związanych z pracami Unii w tych obszarach polityki. Obejmuje to wkład finansowy m.in. na rzecz funkcjonowania odpowiednich unijnych agencji, systemów i baz danych, do których Zjednoczone Królestwo uzyskałoby odpowiedni dostęp.

UZGODNIENIA PROCEDURALNE DOTYCZĄCE PROWADZENIA NEGOCJACJI

36. Komisja powinna prowadzić negocjacje w porozumieniu z Grupą Roboczą Rady ds. Zjednoczonego Królestwa, która jest specjalnym komitetem w rozumieniu art. 218 ust. 4 TFUE.

37. Komisja powinna w odpowiednim czasie konsultować się ze specjalnym komitetem i składać mu sprawozdania. Komisja powinna przekazywać na czas wszelkie niezbędne informacje i dokumenty dotyczące przedmiotowych negocjacji.

38. Komisja powinna terminowo i wyczerpująco informować Parlament Europejski o stanie negocjacji.